

ци" представя учението на Сократа като една празна работа, безсъдържателна и забъркана като самитѣ мъгли.

Въ края на комедията се представя какъ единъ отъ старитѣ подържници на философа, станалъ отсетне неговъ противникъ, възмутенъ отъ мждростѣта и самия мждрецъ, запалилъ училището, въ което преподавалъ учительтъ, и Сократъ, почернѣлъ отъ пушека заедно съ своитѣ ученици, се представилъ, че бѣга подъ хулитѣ на зрителитѣ. Съ буря отъ ржкоплѣскания се завършилъ края на комедията и народътъ почналъ да се разотива. Сократъ, на чието лице се забелязвало отъ началото до края на представлението спокойствие и веселостъ, напусналъ самъ театъра съ своитѣ ученици, които съвсемъ не били тъй разположени, като тѣхния учитель.

Когато завивалъ жгъла на една улица, той се срещналъ лице съ лице съ Аристофана, когото придружавали множество негови приятели.

Като съгледалъ жертвата си, Аристофанъ се изчервилъ и се помжчилъ да се скрие, но нѣмалъ време, защото Сократъ вървѣлъ право срещу него и, като се доближилъ до него, ударилъ го леко по лицето съ букета си отъ рози.

Поетътъ билъ изненаданъ и отстѣпилъ уплашенъ!

— Аристофане — казалъ му весело философътъ — постѣпи и ти въ този случай тъй, както и азъ се отнесохъ къмъ твоята комедия. Прости, че зарадъ благоуханието на розитѣ те одраскахъ съ тѣхнитѣ бодли.

Прев. отъ френски Д-ръ Ж. Брашнаровъ